

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Kutnie IV Wydział Pracy oddalił powództwo J. D. skierowane przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o ustalenie istnienia umowy o pracę na czas nieokreślony i wynagrodzenie za pracę oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.860 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny sprawy, a następnie zważył, że w okresie od dnia 1 lipca 2012 roku do 31 kwietnia 2013 roku stron nie łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony a zatem strona pozwana prawidłowo rozwiązała stosunek pracy z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. W związku z powyższym nie ma podstaw ani do ustalenia opartego na art. 189 k.p.c., iż strony łączyła umowa o pracę na czas nieokreślony ani do uwzględnienia roszczenia o wynagrodzenie za powoływany przez powoda skrócony okres wypowiedzenia umowy oparty na art. 49 k.p. Zdaniem Sądu I instancji wniesione powództwo jest zatem bezzasadne i podlega oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 11 ust. 1 p. 2 i 3 w zw. z § 6 p. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. nr 163 poz. 1349 z zm.).

Powyższe orzeczenie zaskarżył w całości pełnomocnik strony powodowej.

Apelujący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie art. 25¹ § 1 k.p. w zw. z art. 13, art. 34 ust. 2 i art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 1 lipca 2009 roku o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców oraz art. 49 w zw. art. 36 §1 ust. 3 k.p. i art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p., poprzez ich niezastosowanie;

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 321 § 1 k.p.c., poprzez uznanie, iż orzeczenie oparte na odmiennej podstawie prawnej niż wskazana w pozwie stanowiłoby niedopuszczalne rozstrzygnięcie wychodzące poza żądanie pozwu, w sytuacji, gdy zarówno żądanie powoda jak i podstawa faktyczna nie uległa zmianie.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kutnie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach według norm przepisanych.

W dniu 14 lutego 2014 roku pełnomocnik strony pozwanej złożyła odpowiedź na apelację wnosząc o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Zaskarżony wyrok Sądu I instancji nie może się ostać, choć zdecydowały o tym przyczyny inne, niż powołane w apelacji.

Przepis art. 47 § 2 pkt 1 a k.p.c. stanowi, że w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników rozpoznaje sprawy z zakresu prawa pracy o ustalenie istnienia, nawiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy, o uznanie bezskuteczności wypowiedzenia stosunku pracy, o przywrócenie do pracy i przywrócenie poprzednich warunków pracy lub płacy oraz łącznie z nimi dochodzone roszczenia i o odszkodowanie w przypadku niezasadzonego lub naruszającego przepisy wypowiedzenia oraz rozwiązywania stosunku pracy,

W myśl art. 379 pkt 4 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi jeżeli skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa albo jeżeli w rozpoznaniu sprawy brał udział sędzia wyłączony z mocy ustawy. Pamiętać przy tym należy, że rozpoznanie sprawy w składzie sprzecznym z przepisami prawa jest podstawą nieważności postępowania, którą w granicach zaskarżenia sąd II instancji bierze pod uwagę z urzędu (art. 378 § 1 k.p.c.).

Sprzeczność składu sądu z przepisami ustawy zachodzi w każdym wypadku sprzeczności składu z przepisami prawa tj. gdy sprawę rozpoznawaną w składzie jednoosobowym rozpoznało trzech sędziów zawodowych lub sędzia z udziałem dwóch ławników (zob. uchwała SN z dnia 18 grudnia 1968 r., III CZP 119/68, OSP 1970, z. 1, poz. 4). W uchwale z dnia 20 marca 2009 roku I PZP 8/08, jak i w uchwale z dnia 4 lutego 2009 roku II PZP 14/08 stwierdzono, że w sprawie z zakresu prawa pracy w pierwszej instancji sąd w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników (art. 47 § 2 lit. a k.p.c.) może rozpoznać kilka roszczeń łącznie dochodzonych przez powoda w jednym postępowaniu (art. 191 i 193 § 1 k.p.c.), jeżeli wśród nich znajduje się choćby jedno, którego rozpoznanie powinno nastąpić w takim składzie.

Oznacza to, że przedstawione argumenty uzasadniają stwierdzenie, że w razie rozpoznania sprawy w składzie innym niż przewidziany dla danego rodzaju sprawy, zachodzi nieważność postępowania z tego względu, że skład sądu orzekającego był sprzeczny z przepisami prawa (art. 379 pkt 4 k.p.c.).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że powód wystąpił z roszczeniem o ustalenie istnienia umowy o pracę na czas nieokreślony i wynagrodzenie za pracę. W związku z tym przedmiotowa sprawa winna być rozpoznana przez Sąd I instancji w składzie jednego sędziego jako przewodniczącego i dwóch ławników. Z protokołu zaś rozprawy przeprowadzonej przed Sądem Rejonowym w Kutnie w dniu 11 grudnia 2013 roku wynika, że odbyła się ona z udziałem jedynie Sędziego Sądu Rejonowego Pawła Wojasa jako przewodniczącego bez udziału ławników. Nie ma zatem wątpliwości, że skład sądu nie był prawidłowy.

Biorąc z urzędu pod uwagę omawianą przesłankę nieważności postępowania, Sąd Okręgowy w Łodzi uznał, iż zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. należało uchylić, znieść postępowanie przed Sądem pierwszej instancji od dnia 11 grudnia 2013 roku (tj. od chwili kiedy w rozpoznaniu sprawy nie wzięli udziału ławnicy) i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kutnie IV Wydziałowi Pracy pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za drugą instancję.